

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1144

16.02.2025 (136)

Ļaunuma ģēnija izglītība

Gerhard Lauck

10. daļa

Likums cilvēks & Outlaw

Reizēm bijušais (?) ienaidnieks vēlējās manu palīdzību kādā lietā, kurā bija iesaistīts bijušais (?) draugs. Situācija bieži vien bija gan dīvaina, gan mulsinoša. Līdzīgi kā Vecajos Rietumos, kur robeža starp *likumsargu* un *noziedznieku* dažkārt bija neskaidra.

Dažkārt slepkavas saņēma īsākus cietumsodus nekā nevardarbīgi aktīvisti. Šī ne taisnība tikai veicināja radikalizāciju. Daži aktīvisti uzskatīja: *Ja jau es esmu nolēmis izciest sodu, tad es arī varu izdarīt noziegumu!*

Rezultātā notika atsevišķi vardarbības akti.

Pateicoties maniem plašajiem kontaktiem, bieži vien nebija grūti izveidot vismaz netiešu "saikni" ar mani. Turklāt mūsu literatūra bija ļoti plaši izplatīta disidentu aprindās. Tā bieži tika atrasta kratīšanas laikā vai pat "noziegumu vietās".

Dažkārt es pazinu "aizdomās turamos teroristus" jau daudzus gadus iepriekš. Kad viņi vēl bija daļa no *nevardarbīgās* pretošanās kustības. Protams, nekad nebija nekādas iesaistīšanās vai iejaukšanās.

Vienīgais psiholoģiski puslīdz efektīvais veids, kā pretoties šai tendencei, bija pateikt viņiem: *Mēs esam vienisprātis, ka šie netīrie suņi NOPELNĪGA, lai viņus izvārtītu eļļā un kopā ar viņu mātēm atstumtu uz vientuļas salas. Bet mēs nevēlamies spēlēt viņu rokās. Uzturiet disciplīnu!*

Imunitāte pret arestu

Ironiskā kārtā dažas no valdībām, kas lūdza manu palīdzību, vismaz vienā vai citā laikā aktīvi cīnījās pret manu pagrīdes darbību. Man joprojām draudēja reāla iespēja tikt arestētam uz robežas. Tāpēc man bija jāpiešķir oficiāla *imunitāte pret arestu!* Viņi to darīja vairāk nekā vienu reizi. Konkrēti 1979. gadā Bīķeburgā un 1992. gadā Štutgartē.

1992. gada 9. martā Štutgartē liecināju ilgākajā nacionālsociālistu prāvā pēckara Vācijas vēsturē pēc tam, kad man tika piešķirta pagaidu amnestija. Drošība bija pavisma. Man uzbruka, un es saņēmu pātagu sejā. Tas mazliet sāpēja. Tomēr garša nebija tik slikta kā manam ēdienam.

No gaišākas puses, mans tuvs biedrs Kristians Malkoci norādīja uz trīs advokātu vārdiem: *Sieg, Heil un Führer!*

Citā gadījumā (Frankfurtē 1989. gadā) mani informēja, ka man ir piešķirta imunitāte attiecībā uz dažām lietām, bet skaidri pateica, ka šī imunitāte neattiecas uz citām lietām. Faktiski man tika teikts: *Mēs apsolām, ka NEBŪSIM jūs nošaut ar ieroci, ko turam labajā rokā. Bet ar šo mēs jums paziņojam, ka mēs NE solāmies jūs nešaut ar ieroci, ko turam kreisajā rokā!*

Man tas šķita ārkārtīgi smieklīgi.

Neskatoties uz manu pateicību par to, ka viņš man sagādāja tik labu smieklīgu, šis bija viens no retajiem gadījumiem, kad es atteicos no piedāvājuma.

FIB un J. Edgara Hūvera seksuālās perversijas

Mūsu telefona savienojums ir briesmīgs. Tas ir kaitinošs.

Es sūdzos savam kolēģim līnijas otrā galā: *Es neiebilstu pret to, ka FIB noklausās mūsu līnijas. Bet es tikai vēlos, lai viņi nesabojā savienojumu!*

Viņš tam pilnībā piekrīt: *Edgara Hūvera seksuālās perversijas!*

Noklikšķiniet! Tālrunis tieši šajā brīdī apstājas.

Es viņam piezvanu atpakaļ. Viņš izdara trāpīgu novērojumu: *Es domāju, ka viņiem nepatika mans komentārs par Hūvera seksuālo dzīvi!*

Mēs abi smejamies!

Cits kolēģis stāstīja, ka reiz aģentiem acīmredzot sakrustojušies vadi. *Viņš viņus varēja dzirdēt, bet viņi nevarēja dzirdēt viņu.* Viņi apsprieduši, kas noticis nepareizi, tad sapratuši un pārtraukuši sarunu.

Amerikas Savienoto Valstu valdība šķita diezgan vienaldzīga pret mūsu darbību. Ik pa laikam mūs apmeklēja FIB. Vai nu pēc vispārēja principa, vai arī pēc kādas ārvalstu valdības pieprasījuma.

Tas mūs nostādīja delikātā situācijā.

No vienas puses, mums bija jārīkojas, pamatojoties uz pieņēmumu, ka FIB nodos informāciju mūsu ienaidniekiem. Mēs negribējām atklāt nekādus svarīgus noslēpumus.

Taču, no otras puses, mēs vēlējāmies, lai FIB varētu uzzināt pietiekami daudz, lai būtu pārliecināti, ka neesam ne noziedznieki, ne teroristi.

Gadu gaitā man ir bijušas vairākas amizantas tikšanās ar FIB.

Pirmo reizi, kad viņi parādījās pie manām durvīm, es atrados svešā pilsētā. Es izlikos, ka nerunāju angliiski. Diemžēl FIB aģents brīvi runāja vāciski. Dialogs bija kā skečs no komēdijas. Bet mēs abi saglabājām taisnu seju. (Pēc tam kaimiņi mani vienmēr sagaidīja ar jautru smaidu.)

Citā reizē mani izsauca uz personāldaļu rūpnīcā, kur es strādāju. Personāla direktores sejas izteiksme bija noraizējusies. Viņa norādīja uz diviem vīriešiem un teica: *Šie kungi vēlas ar jums aprunāties*. Es joprojām atceros šī aģenta uzvārdu, jo viņš pie manis bija iegriezies vairākas reizes. Viņš apmeklēja arī manus kaimiņus. Viens no viņiem viņam teica: *Es viņu pazīstu. Viņš ir jauks puisis. Viņš ved mūsu bērnus izvizināties ar cūciņām*.

Visas tipogrāfijas vienā vidēja lieluma pilsētā atteicās veikt mūsu darbu. Divas no tām minēja, ka tās apmeklējusi FIB. Mēs īsu brīdi apsvērām iespēju iegādāties savu tipogrāfiju un konkurēt ar viņiem! (Bija tikai viena tipogrāfija, kurai mēs nebijām jautājuši. Viņš bija kaimiņš, un mēs negribējām viņu nostādīt neērtā situācijā).

Gadu gaitā divas bankas dažādos štatos mums bija paziņojušas, ka tām vairs nav nepieciešams pasūtīt noteiktu ārvalstu valūtu no lielajām bankām austrumos, jo tās pietiekami daudz valūtas saņem no mums.

Gadu gaitā mēs nopietni apsvērām iespēju iegādāties *divas* dažādas bankas ēkas. Viena no tām bija iespaidīga trīs stāvu ēka pie galvenās ielas lielākajā ASV pilsētā. Mums jau bija vairāk nekā pietiekami daudz naudas, lai segtu pirmo iemaksu. Taču mūsu vajadzības nebija pietiekamas, lai attaisnotu izmaksas, tāpēc nolēmām to nedarīt.

Viena no šīm bankām reizēm vispirms piezvanīja un pēc tam, kad viņiem steidzami vajadzēja to saņemt, sūtīja autovadītāju piecdesmit jūdzes, lai paņemtu to no mums.

Dažreiz es personīgi nogādāju ārvalstu valūtu citā bankā. Mēs ar jauno valūtas

nodaļas darbinieci kļuvām draudzīgas platoniskā nozīmē.

Vienu dienu viņa bija pilnīgi starojoša. Pēc manas pēdējās vizītes kāds bija ieskrējis viņas kabinetā un pilnās šausmās jautājis, vai viņa zina, ko viņš tikko bija redzējis izejam no viņas kabineta. Viņš bija izturējies tā, it kā būtu redzējis Billiju Kidu, kas iznācis no bankas ar lielu maisu, no kura kritušas banknotes.

Divdesmit gadus vēlāk (!) šī banka mūs rakstiski informēja, ka slēdz mūsu kontu. Tikai daudz vēlāk es atradu pavedienu. Es ieguvu Interpola dokumenta kopiju, kurā bija norādīts, ka pret mani tiek veikta izmeklēšana aizdomās par naudas atmazgāšanu un ieroču kontrabandu Jūtas štatā! (Piezīme: es nekad mūžā neesmu bijis Jūtas štatā!)

Gretija, kura atcerējās FIB no 30. gadiem, piebilda: *Vai viņi ražo šos puišus no pelējuma? Viņi izskatījās tieši tāpat kā pirms piecdesmit gadiem! Es tos pamanīju no piecdesmit pēdu attāluma!*

Džordžs komentēja: *FIB patīk sūtīt savus jaunos aģentus uz intervijām ar mums, jo viņi zina, ka mēs esam nekaitīgi.*

Viens no smieklīgākajiem atgadījumiem bija, kad pie manām durvīm ienāca trīs aģenti. Es negribēju, lai viņi ieiet mājā, tāpēc mēs devāmies uz tuvējo restorānu.

Kāds klātesošais vecāks kungs baidījās, ka es nekad neatgriezīšos! Viņš līdzīgā veidā bija zaudējis radniekus KGB rokās. Viņš gribēja zvanīt policijai.

Jaunākais un nepieredzējušākais aģents bija Hovards. Viņš uzstāja, ka viņam ir pierādījumi, ka esmu saņēmis 70 000 dolāru no teroristiem! Viņš apsolīja mani "slēgt". Es atbildēju: *Ja jums ir pierādījumi, lūdzu, ejiet ar mani uz banku. Pastāstiet bankas prezidentam, lai viņš šo summu ieskaita manā kontā!*

Vai FIB melo saviem aģentiem? Vai jūs patiešām ticat viņu pašu BS? Vai arī viņi viņus pieņem darbā no aktieru skolas, nevis no juridiskās skolas, kā viņi apgalvo?

Taču Hovards atzina, ka mana māja un automašīna ir pieticīga. Noteikti vidusslāņa.

Katrā ziņā es publicēju jautru aprakstu par šo incidentu. Pēc tam Hovards man piezvanīja, lai pateiktos par to, ka neatklāju viņa uzvārdu!

Jauna pieceja 80. gados

20. gadsimta 80. gados "legālā roka" kļuva par dominējošo spēku nacionālsociālistu kustībā Vācijā. Mūsu "nelegālā roka", ko iemiesoja NSDAP/AO, darbojās līdzās tai, paralēli, bet atsevišķi. Es pat piedāvāju legālajai atzaram drukāt avīzi, bet Mihaels Kīnens izdomāja, ka tā tik un tā tiks aizliegta. Šīs attiecības bija līdzīgas diviem dažādiem vienas valsts bruņoto dienestu atzariem.

Michael Kühnen savā grāmatā *Führertum zwischen Volksgemeinschaft und*

Elitedenken (Vadība starp tautas kopienu un elites domāšanu) veltīja veselu nodaļu manam darbam.

Lūk, fragments:

Taču faktiskais jaunās [pēckara] paaudzes nacionālsociālistu līdera paraugs ir Gerds Lauks, NSDAP Sagatavošanas un ārzemju organizācijas organizatoriskais vadītājs! ...

Partijas biedrs Lauks izveidoja faktisko nacionālsociālistu kaujas organizāciju pēckara periodā. Organizācijas veidošana sākās praktiski nulles punktā. Jaunie biedri, kas šodien nāk uz mūsu vēl nelielo, bet funkcionējošo un sekmīgi strādājošo kustību, diez vai spēs iedomāties, ka pirms desmit gadiem vēl vispār nekā nebija. Ne organizācijas, ne propagandas materiālu, ne koncepcijas, vienkārši nekā: ja neskaita dažus fanātiskus jaunos nacionālsociālistus, kuri uzdrošinājās ķerties pie šķietami bezcerīgā uzdevuma, proti, nacionālsociālistu partijas atjaunošanas un cīņas par Ceturto reihu.

Starp viņiem bija arī Gerds Lauks, faktiskais vadītājs: Kāda iztēle, gribasspēks un apņēmība bija vajadzīga, lai upurētu privāto dzīvi un profesiju kustībai, kas nemaz nepastāvēja un ko viņš pats gadu cīņā no nekā būvētu! Viņš organizēja pirmās iespieddarbu iespējas, kopā ar NS KAMPFRUF izveidoja pirmo atklāto nacionālsociālistisko pēckara laikrakstu, viņš izstrādāja koncepciju par kustību, kas darbojas propagandas pagrīdē ar šūnu struktūru, viņš atrada finansiālās iespējas - un ar neiedomājami niecīgiem līdzekļiem cīņa iekustējās un atrada arvien vairāk sekotāju Vācijā.

Šajā procesā partijas biedrs Lauks konsekventi izturēja kārdinājumu, ņemot vērā politiskās infrastruktūras trūkumu, pasludināt sevi par jauno līderi vai savu nelielo pulciņu attēlot kā jaunizveidoto NSDAP - gan viens, gan otrs būtu bijis mūsu lielās pagātnes karikatūra! Tā vietā viņš savu uzdevumu uzskatīja par kalpošanu topošajai partijai. Šī disciplīna, partijas, pat ja tās vēl vispār nebija, prioritāte pār personīgās līderības iedomību, šī atteikšanās no personīgo sekotāju vervēšanas, princips, ka līderim un organizācijai sevi jāpierāda aktīvistu acīs, kuru uzticība viņiem ir jāiegūst, pirms viņi var prasīt to otrādi, - partijas biedrs Lauks to visu iedibināja topošajā kustībā. Tas viss mums kļuva par paraugu pēc tam, kad mēs - izkļuvuši no NSDAP/AO - izveidojām nacionālsociālistu kustības legālo atzaru un tādējādi spērām izšķirošu soli uz priekšu cīņā par partijas atjaunošanu.

Taču mēs nekad nedrīkstam aizmirst, kam mēs esam pateicīgi par to, ka tika likti pamati šim atjaunošanas darbam un atkal kļuva zināmi īstas nacionālsociālistu vadības principi - par to mēs esam pateicīgi Gerdam Lauksam un viņa NSDAP/AO. Viņu nozīmi mūsu darbā vienkārši nevar pārvērtēt - bez šīs partijas biedra

Lauka cīņas 70. gados mūsu pirmais izrāviens 80. gados vienkārši nebūtu iedomājams. Un, lai gan mūsu kopiena gadiem ilgi ir dominējusi virsrakstos un izaugusi par vadošo spēku nacionālsociālistu kustībā, mēs tomēr joprojām vienmēr esam tikai viena, legāla vienotas kustības roka, kuras otra, nelegālā roka joprojām ir NSDAP/AO partijas biedra Lauka vadībā. Arī šī mūsu kustības daļa iepriekšējos gados ir guvusi lielus panākumus, tai šodien ir ievērojamas tehniskās un materiālās iespējas un - kā jau agrāk - pateicoties tās atrašanās vietai ASV, tai ir neapstrīdamas pozīcijas, kas mums vienmēr būs kā drošības tīkls...

Viņa pirmā pusotra gadu desmita vadošā darba sasniegumi un viņa patiesās līderības spējas jau tagad attaisno viņa pieskaitīšanu pie nacionālsociālisma lielajām līderu personībām, kas ir paraugs un iedvesma mums visiem.

* * * * *

Mani pakalpojumi vairs nebija tik pieprasīti. Pateicoties maniem darbiniekiem, pat ar manu "nepilnas slodzes" uzmanību pietika, lai uzturētu samazināto darbību.

Es nolēmu turpināt karjeru uzņēmējdarbībā. Kad ieguvu augstāko rezultātu uzņēmuma vēsturē, paštaisītais miljonārs vadītājs bija tik pārsteigts, ka uzreiz pieņēma mani darbā. Viņš mani apmācīja personīgi. Es kļuvu par viņa *mārketinga viceprezidentu*. Šī apmācība un pieredze ir manu biznesa zināšanu pamats.

Ironiskā kārtā šis vadītājs bija ebrejs! Mani draugi diskutēja par to, vai "viņš zināja vai nezināja". Kāds vecs Bundas biedrs atcerējās līdzīgas situācijas: *Pēc kara daudzi cilvēki baidījās pieņemt darbā mūs, bundiešus. Bet ebreji gribēja. Viņi zināja, ka mēs esam labi strādnieki un ka mēs viņiem nopelnīsim daudz naudas. Turklāt viņi būtu atbrīvoti no kritikas par mūsu pieņemšanu darbā.*

Vēlāk, kad krita dzelzs priekšgars, es pametu biznesa pasauli. Es atgriezos "aktīvajā dienestā".

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās
Simtiem grāmatu daudzās valodās
Simtiem vietņu daudzās valodās

